

skæftige sig med: for det første at drøfte Forholdet mellem Stat og Kirke, for det andet at afgive Betænkning om eventuelle Ændringer, herunder ogsaa Formaalstjenligheden af en fuldstændig Adskillelse. Hvis nu det ærede Medlem havde en indgroet Ængstelse for, at dette sidste skulde blive det alt overskyggende, saa var der jo indenfor Udvalgets Behandling god Tid og god Lejlighed for det ærede Medlem til at stille Ændringsforslag, der umuliggjorde, at dette skulde blive det alt overskyggende. Det har det ærede Medlem ikke gjort, ja, end ikke stillet Ændringsforslag til en Forandring af denne Paragraf 1, der er Hovedparagraffen i hele Lovforslaget. Det er ikke alene det ærede Medlem, der ikke har tillet Ændringsforslag til denne Hovedparagraf, men der er ikke fra et eneste Medlem indenfor Udvalget antydet, at man ønskede at stille Ændringsforslag for at fastslaa Forstaaelsen af denne Paragraf. Maaske det ærede Medlem har fundet det ubetimeligt at gøre det, og navnlig ubetimeligt i Øjeblikket, det tør jeg ikke udtale mig om. Men jeg vil understrege denne Udtalelse i Mindretalsbetænkningen. Jeg synes, den er værd at lægge Mærke til.

Det ærede Medlem Hr. Povlsen har som Ordfører for et Mindretal paa to Medlemmer valgt at give sine Udtalelser i Betænkningen et saa polemisk Indhold, som, jeg havde nær sagt, det vel er muligt. Det faar nu være. Vi ved jo godt, at det ærede Medlem bliver krigerisk stemt, naar han hører selv et svagt Ekko af Ryslingekampen. Han bliver endogsaa krigerisk stemt, selv hvor han tror at se den mindste Krusning paa Vandet fra den Tid, da Pastor Rørdam sprang i Vandet, om jeg saa maa sige, den Tid, da han forlangte at faa sit Daabsritual autoriseret for hele Folkekirken. Der har fra anden Side været gjort Ophævelser over eller protesteret imod, at der i den Del af Betænkningen, som danner Indledningen, er peget hen paa et Interview og derpaa bygget en Slags Misbilligelse af den højtærede Kirkeministers Adfærd. Det skal jeg nu ganske lade ligge. Men der er en Ting, jeg i denne Forbindelse ikke kan lade uomtalt, og det er dette, at det ærede Medlem Hr. Povlsen mener, at den samme frisdinede folkekirkelige Udvikling, som fandt Sted før Kirkelovene af 1922, uanfægtet kan fortsættes nu, som om disse Kirkelove intet havde forandret i de gældende Forhold.

Naar det ærede Medlem paastaar dette, saa maa jeg paa det allerbestemteste protestere. Her mener jeg, at det ærede Medlem

fuldstændig undervurderer Betydningen af Kirkelovens Vedtagelse. Det er jo saa — man kan vende og dreje den Sag, hvordan man vil, man kommer ikke udenom det —, at Biskoppernes Indflydelse og Magtstilling overfor den folkekirkelige Udvikling nu er en ganske anden, end den var før 1922. Man kan prøve paa at lukke Øjnene for det, men det nytter bare ikke. Vi fra vor Side tager Konsekvensen, bøjer os for denne Kendsgerning. Vi protesterede mod disse Lovforslag, vi stemte mod dem, den Gang de var til Behandling, vi gjorde, hvad vi kunde, for at de ikke skulde blive vedtaget. De blev vedtaget mod vore Stemmer, trods vor Protest. Nu, da de er gældende Love, bøjer vi os for dem og tager Konsekvensen af dem.

Det glæder mig, at det ærede Medlem trods alt giver Tilslutning til Nedsættelse af et Udvalg med den Beføjelse, som Lovforslagets § 1 bestemmer. Det ærede Medlem ønsker ganske vist dette Udvalg sammensat paa en helt anden Maade end vi. Men jeg vil dog saa længe som muligt haabe, at det ærede Medlem ikke dermed vil have sagt, at hvis Udvalget ikke sammensættes paa den af ham ønskede Maade, saa vil han og hans Parti modsætte sig Lovforslagets Vedtagelse. — Jeg vil som før anbefale de af Flertallet stillede og af Kirkeministeren tiltraadte Ændringsforslag.

N. Johan Laursen: Denne Debat former sig, i alt Fald for en Del saaledes, at det er en stærkt udvidet anden Behandling, og da vi jo snart skal have Lovforslaget til tredie Behandling, kan jeg maaske faa Lov til at gøre nogle Bemærkninger til de Ytringer, der er faldet, selv om det falder udenfor Ændringsforslagenes Rammer.

Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen beklagede naturligvis i høj Grad Venstres Stilling og gjorde et Forsøg paa at bevise, at det danske Kirkefolk i høj Grad ønskede, at dette Lovforslag skulde blive til Lov. Han omtalte Møder, som var holdt i Kirkeligt Fællesforbund, og nævnte omhyggeligt, hvor mange kirkelige og kristelige Kredse dette Fællesforbund omfattede. Han betonedede stærkt, at der i kirkelige Kredse var holdt stærkt besøgte Møder, hvor Stemningen for dette Lovforslag var utvivlsom. Naar jeg lægger dette sammen med det, der er kommet frem i et Dagblad, som staar paa næsten samme Standpunkt, og som jo ikke er helt fri for at lægge Venstre paa Sinde, at det, for det tager sin endelige Stilling, skal tænke paa, hvor mange Vælgere det kan komme til at koste — det er jo Me-